

Her beskriver jeg, min usikkerhed. Min angst for aldrig nogensinde, at komme til, at leve "normalt."

Mit liv havde gjort mig menneskesky. Selv de mennesker, jeg elskede allermost, var jeg bange for.

Hele mit liv, har jeg savnet kærlighed.

Mon jeg kan kende den, hvis vi mødes?

Tør jeg tage imod og stole på, at den mener det godt med mig?

Jeg har jo taget fejl før.

Eller også har jeg forventet mere, end der var at komme efter.

Kan jeg stole på mig selv?

Vil jeg respektere og reagere på mine følelser, når de fortæller mig at mine grænser overskrides.

Eller vil manipulerende ord igen kunne tricke mit selvværd?

Jeg kender mig selv, betydeligt bedre nu.

Men jeg kan blive meget nervøs, blandt andre mennesker.

Noget jeg endnu ikke har lært at håndtere.

Det sker også, når jeg er sammen med nogen jeg kender.

Endda sammen med mine børn kan det ske.

Bedst som vi hygger os og taler godt sammen, sniger en følelse af ikke at slå til, sig op i mig og gør mig skrækkelig usikker.

Det er det værste jeg ved, fordi det altid overrumpler mig.

Det sker også blandt mennesker, jeg ved ikke fortjener det.

Jeg bliver nervøs og usikker og i denne situation, reagerer jeg afvisende.

Fordi - det er det eneste jeg kan finde ud af.

Bagefter bliver jeg ked af det.

Mon jeg nogensinde overvinder det?

Mon jeg nogensinde bliver hel?

Bodil Neujahr år 2001.